

Krzysztof Grzegorzewski*

Kształt i charakter lokalnego serwisu informacyjnego na przykładzie „Łódzkich Wiadomości Dnia”

„Łódzkie Wiadomości Dnia”¹ są klasycznym dziennikiem telewizyjnym² poruszającym tematy istotne w skali lokalnej i regionalnej. Program jest jednym z najstarszych polskich dzienników regionalnych – istnieje od 1961 roku – i jest nieprzerwanie nadawany do dziś. Pod względem struktury ten dziennik nie odbiega od innych programów tego typu, nadawanych przez większość telewizji: zaczyna się od forszpanu, składa się z zapowiedzi prezenterkich oraz sprawozdań dziennikarskich (rzadziej relacji) – niekiedy uzupełniają go rozmowy z gośćmi w studio. ŁWD obejmują dziennie trzy wydania: poranne o godz. 7³⁰, główne o godz. 18³⁰ oraz wieczorne o godz. 22⁰⁰ (podsumowanie dnia). Nadawca ocenia oglądalność na 300–400 tys. widzów³.

W przedstawionych w tekście badaniach brałem pod uwagę tygodniową próbę: siedem głównych wydań ŁWD z 18³⁰ nadawanych od 11 do 17 lutego 2014 roku – w tym okresie zespołem przygotowującym dziennik kierował Wojciech Janczyk, program prowadziły zaś cztery osoby: Magdalena Michalak, Magdalena Kamińska, Agata Stachura-Ścieszko i Paweł Śpiechowicz. Oceniana była zawartość dzienników, charakter prezentowanych w nich materiałów (zasięg, tematyka poruszanych spraw), język, jakim posługują się dziennikarze oraz zgodność przekazu niewerbalnego z werbalnym.

W celu przeprowadzenia analizy zawartości należało:

- policzyć materiały w badanych wydaniach,
- sklasyfikować je według zasięgu,

* Dr, e-mail: krzysztof.grzegorzewski@vp.pl; Uniwersytet Łódzki, Wydział Filologiczny, Katedra Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej; Łódź, 90–236, ul. Pomorska 171/173.

¹ Wśród twórców oraz widzów programu spopularyzowała się forma skrótowa nazwy dziennika: ŁWD. Nazwa ta będzie konsekwentnie stosowana w artykule.

² *Słownik terminologii medialnej*, red. W. Pisarek, Universitas, Kraków 2006, s. 44.

³ Informacje za: <http://www.tvp.pl/lodz/informacja/lwd/o-programie> [dostęp: 9.11.2014].

- sklasyfikować według zawartości,
- ocenić pod względem gatunku.

Analizowane wydania ŁWD zawierają dużo materiałów – ich liczba zbliża się niekiedy do 10 lub 11. Określenie „materiał” oznacza każdą dającą się wyróżnić część konstrukcyjną programu, przedzieloną wypowiedziami prowadzącego dziennikarza lub specjalnym przerywnikiem (dżinglem). W ŁWD przeważają przygotowane podczas dnia sprawozdania dziennikarskie o klasycznej strukturze: zdjęcia, wypowiedzi zainteresowanych osób w postaci setek uzupełniane przez komentarz reportera, przygotowany i wgrany w procesie montażu⁴. W materiałach takich w badanym okresie bardzo rzadko pojawiał się stand-up: dziennikarze TVP Łódź wyraźnie tej formy unikają. Do rzadkości należy także relacja dziennikarska i rozmowa w studiu – w badanych materiałach łączenie z reporterem na żywo i wywiad studyjny pojawiły się tylko raz, w związku ze szczególnie istotnym wydarzeniem (złoty medal olimpijski zdobyty przez Zbigniewa Bródkę, panczenistę z okolic Łodzi). Zdarza się również, że niektóre tematy są kwitowane jedynie wypowiedzią prezentera programu (jego komentarz do zdjęć zastępuje sprawozdanie reporterskie). Takie sytuacje dotyczą tematów, które wystarczy poruszyć w postaci wzmianki albo wiadomości z ostatniej chwili. Można założyć, że charakter dziennika jest determinowany przez aktualne wydarzenia w Łodzi i w regionie, niemniej zdecydowana przewaga tradycyjnych sprawozdań reporterskich świadczy o konserwatywnym podejściu do tego gatunku telewizyjnego.

Analiza materiału pozwoliła wyodrębnić dziesięć płaszczyzn tematycznych poruszanych w „Łódzkich Wiadomościach Dnia”:

1. Wydarzenia polityczne: wszystkie z udziałem lokalnych polityków, radnych, samorządowców oraz wszelkich innych ciał decyzyjnych, które mają wpływ na kształtowanie rzeczywistości w mieście lub regionie. Trzeba przyznać, że w tym sensie trudno było wyodrębnić wydarzenia „czysto” polityczne. Udział polityków lokalnych lub regionalnych zazwyczaj łączył się z jakimiś konkretnymi sprawami o charakterze społecznym, infrastrukturalnym itp. Łącznie pokazano 10 spraw z udziałem lokalnych władz lub struktur politycznych i decyzyjnych.

2. Wydarzenia społeczne: wszelkie sprawy dotyczące społeczności lokalnej, regionalnej oraz sublokalnej⁵, wybranych grup społecznych i ich problemów, ale także adresowanych do tychże grup ofert, podejmowanych dla nich – a także przez nich – działań. Przykładem może być sprawa byłego bezdomnego Michała, który zdecydował się pomagać innym bezdomnym, organizując zbiórkę odzieży.

⁴ Sposób przygotowywania telewizyjnego magazynu wiadomości opisuje Andrew Boyd; por. A. Boyd, *Dziennikarstwo radiowo-telewizyjne. Techniki tworzenia programów informacyjnych*, przekł. A. Sadza, Wydawnictwo UJ, Kraków 2006, s. 208–223.

⁵ Chodzi o sprawy społeczności wybranych dzielnic Łodzi, czy nawet osiedli – sprawy takie poruszają również redakcje mniejszych, sublokalnych telewizji, nadających sygnał jedynie w granicach danego osiedla czy dzielnicy (zob. telewizję Ret-Sat1, działającą na terenie łódzkiego osiedla Retkinia).

Do tej kategorii zalicza się także protest taneczny przeciw przemocy seksualnej wobec najmłodszych kobiet czy zajęcia samoobrony organizowane dla kobiet w Łowiczu. Takich tematów w badanym materiale pokazano 9.

3. Problemy infrastruktury: dotyczące komunikacji, stanu dróg, budynków, remontów itd. Do tej kategorii zaliczyć można jeszcze ewentualne protesty; choć mają one charakter akcji społecznej, to jednak w tym wypadku dotyczą zagadnień infrastruktury. Naliczono 7 takich informacji.

4. Wydarzenia kulturalne i rozrywkowe: do tej kategorii zalicza się wszystko, co dzieje się w sferze teatru, filmu, muzyki, ale także sztuk plastycznych, audiowizualnych itd. Ten podział nie uwzględnia jakichkolwiek prób oceny poziomu artystycznego proponowanych rozrywek lub wiadomości kulturalnych: może to być koncert muzyki klasycznej lub rozrywkowej, premiera teatralna, wystawa plastyczna lub informacja o planowanej produkcji filmu w Łodzi (najnowsze plany Andrzeja Wajdy, o których dyskutował z prezydent Łodzi, Hanną Zdanowską). Takich wydarzeń odnotowano 7.

5. Wydarzenia kryminalne: są to doniesienia o przestępstwach o różnym charakterze, zagadki kryminalne rozwikłane bądź będące w trakcie rozwiązywania. Najbardziej charakterystyczna dla badanego okresu sprawa to nieudany pościg za kierowcą BMW, które ostatecznie okazało się skradzione. Ścigający kierowcę policjanci spowodowali wypadek ze skutkiem śmiertelnym. Sprawa ta miała dalszy ciąg: poświęcono jej przynajmniej 3 materiały. Do spraw kryminalnych można też zaliczyć głośną sprawę Mariusza Trynkiewicza: wielokrotny zabójca zakończył odbywanie kary i opuścił więzienie w Rzeszowie; psychologowie i biegli nadal jednak sądzą, jest on niebezpieczny dla otoczenia i ma skłonności do pedofilii sadystycznej (redakcja ŁWD zajęła się sprawą m.in. dlatego, że morderca popełniał przestępstwa na terenie województwa łódzkiego). Łącznie zaprezentowano 6 wydarzeń o charakterze kryminalnym.

6. Wydarzenia sportowe: mają one szansę wejść do wydania głównego wiadomości głównie wtedy, gdy są spektakularne albo w jakiś sposób istotne dla społeczności lokalnej lub regionalnej. Charakterystycznym przykładem badanego okresu było zdobycie złotego medalu olimpijskiego przez Z. Bródkę (przynajmniej 4 materiały). W ŁWD zaprezentowano łącznie 6 takich materiałów.

7. Wypadki: tej nazwy należy użyć dla określenia zarówno wypadków drogowych, jak również nagłych wydarzeń o negatywnym charakterze, co do których nie ma pewności, że są wynikiem ewidentnego przestępstwa. W tym sensie jako wypadek można rozumieć nie tylko zderzenie dwóch pojazdów, lecz także pożar budynku (o ile nie wiadomo, żeby to było podpalenie), zatrucie ulatniającym się gazem itp. Łącznie pokazano 4 takie wydarzenia.

8. Infotainment: wydarzenia o charakterze lekkiej informacji, plotki, ciekawostki, niemające bezpośredniego wpływu na życie społeczności lokalnych lub regionalnych, ale mogące je zainteresować. W badanym okresie przykładami były

takie wydarzenia, jak odnalezienie czołgu „Valentine”, zagrzebanego w mule Warty, czy materiał o kolekcjonerze starych gramofonów i radioodbiorników. W badanym tygodniu ŁWD pokazały 4 takie wydarzenia. Zazwyczaj pojawiają się one na końcu, podobnie jak wydarzenia kulturalne (chyba że chodzi o coś naprawdę doniosłego lub kontrowersyjnego).

9. Sylwetka: w wybranym okresie ŁWD poświęciły dwa materiały zmarłej współpracownicy TVP Łódź, Annie Brandeburze – były to informacje o jej śmierci oraz pogrzebie.

10. Informacje autotematyczne (o mediach): chodzi o informacje na temat samej telewizji lub podjętych przez nią działań. Dodatkowo do tej kategorii zakwalifikowano informację o kampanii wizerunkowej i nowej stronie Radia Łódź jako medium publicznego. ŁWD w badanym okresie przygotowały 2 takie materiały.

Osobną kategorią jest **autopromocja** – pojawia się ona zazwyczaj pod koniec programu o dużej oglądalności po to, by zachęcić widzów do obejrzenia programów emitowanych później. W omawianym przypadku są to „Łódzkie Forum” i „Dobry wieczór z Telewizją Łódź”. Promocja odbywa się poprzez łączenie na żywo z autorkami programów, które zapowiadają ich treść. To jest także typowy mechanizm obserwowany w innych stacjach (por. autopromocję programu „Dzień po dniu”, która pojawia się pod koniec programu „Szkło kontaktowe” w telewizji TVN24).

„Łódzkie Wiadomości Dnia” są dziennikiem, który w większości pokazuje tematy i sprawy lokalne, dotyczące Łodzi; w omawianym tygodniu pojawiło się 35 takich materiałów. 13 materiałów dotyczyło całego regionu lub spraw, które rozgrywały się w poszczególnych miejscowościach poza Łodzią (traktuję je zatem jako regionalne w sensie lokalizacji w regionie łódzkim, nie zaś w miejscu, w którym znajduje się ośrodek telewizyjny). Zdarza się jednak, że w ŁWD prezentowane są sprawy o zasięgu ogólnopolskim – zawsze jednak są one związane z regionem łódzkim bądź mają dla niego szczególne znaczenie. Trafnym przykładem jest złoty medal Z. Bródki (pochodzi z Główna, pracuje w Łowiczu) oraz Mariusza Trynkiewicza (pochodzi z Piotrkowa). W okresie między 11 a 17 lutego sprawom tym poświęcono łącznie 7 materiałów (nie tylko *stricte* reporterskich, lecz także jedną relację i rozmowę w studio). Należy pamiętać, że zawartość każdego dziennika telewizyjnego jest w dużym stopniu zdeterminowana wydarzeniami rozgrywającymi się na interesującym widzów obszarze. Niemniej analiza zawartości ma sens, o ile założy się, że dziennikarze redakcji informacji sami przecież decydują o tej zawartości, wyszukując informacje, pozycjonując je, oceniając ich ważność, spektakularność i doniosłość. Z tego punktu widzenia można zaobserwować kilka prawidłowości:

– najważniejsze w większości wydań są wydarzenia społeczno-polityczne oraz infrastrukturalne, dotyczące życia mieszkańców, ich problemów, decyzji podejmowanych przez lokalne władze itd.;

– wobec powyższego wydarzenia polityczne mające charakter afer, rywalizacji lub polityki jako takiej (sprawy władzy, sporów między politykami, kształtu i charakteru samej sceny politycznej) schodzą na dalszy plan, inaczej niż w dziennikach ogólnopolskich; w ŁWD wydarzenia związane z polityką zazwyczaj mają kontekst społeczny, infrastrukturalny, dotyczą spraw konkretnych, np. remontów, rozbudowy, promocji, pozytywnych lub negatywnych działań dotyczących mieszkańców itp.;

– z uwagi na zainteresowanie, jakie siłą rzeczy budzą u widza informacje negatywne, przedstawia się informacje o wypadkach czy przestępstwach kryminalnych; niemniej, co ważne, dziennikarze skutecznie unikają przesady oraz nie wzbudzają taniej, niepotrzebnej sensacji⁶;

– niemal w każdym wydaniu ŁWD pojawia się informacja o charakterze kulturalno-rozrywkowym lub zwyczajnie lżejszym; świadczy to o wkładzie dziennikarzy tego dziennika w animację kultury w Łodzi i w regionie łódzkim;

– materiały autotematyczne zdarzają się rzadko, niemniej – jak w każdym medium – nie wyklucza się ich obecności.

Powyższe obserwacje – poza proponowaną analizą wydań nadawanych w badanym okresie – potwierdza również stałe oglądanie „Łódzkich Wiadomości Dnia”.

Język i styl używany przez prezenterów i reporterów oraz identyfikacja graficzna programu są sprawą odrębną⁷. Jeśli uważnie przysłuchać się narracji proponowanej przez dziennikarzy ŁWD, można bez trudu zauważyć, że dominuje w niej styl informacyjny, pozbawiony ozdób retorycznych⁸. Jest klarowny, komunikatywny i prosty na poziomie składni oraz leksyki. Docelowo przekaz ŁWD powinien zrozumieć bez problemu każdy widz, który włączy telewizor i zechce dowiedzieć się czegoś o wydarzeniach w Łodzi i regionie. Stosowanie takiego stylu z dużą konsekwencją pozwala również uniknąć kłopotów z oddzielaniem informacji od komentarza (co nie zawsze, niestety, obserwuje się w wiodących programach informacyjnych przygotowywanych przez duże redakcje telewizji ogólnopolskich). Dziennikarze stosują odstępstwo od tej reguły w przypadku realizowania tematów o charakterze rozrywkowym, infotainmentowym – przykładem takiej informacji jest materiał o czołgu „Valentine”, zagrzebanym w mule

⁶ Mechanizm powstawania newsa telewizyjnego wyjaśniłem na przykładzie badań przekazów telewizji ogólnopolskich; zob. K. Grzegorzewski, *Funkcjonowanie newsów w przekazie telewizyjnym*, „Acta Universitatis Lodzensis. Folia Litteraria Polonica” 2012, nr 3, s. 106–112.

⁷ Do analizy i oceny zawartości programów informacyjnych można wykorzystać również schemat analizy ramowej programu telewizyjnego; zob. K. Grzegorzewski, *Homo rhetoricus w telewizyjnym dziennikarstwie politycznym (programy z lat 2005–2007)*, Wydawnictwo UŁ, Łódź 2014, s. 131–133.

⁸ A. Wolański, *Siedem kanonów stylu komunikatywnego, czyli jak pisać, by nas czytano chętnie i powszechnie*, [w:] E. Wierzbicka, A. Wolański, D. Zdunkiewicz-Jedynak, *Podstawy stylistyki i retoryki*, PWN, Warszawa 2008, s. 7–38.

rzeki Warty, a odnalezionym i odrestaurowanym przez kolekcjonera militariów. Stosowane tu metafory mają ścisły związek z faktem, że materiał wyemitowano w dniu Świętego Walentego: czołg staje się więc „ukochaną Walentyną”, hołubioną przez kolekcjonera zdobyczą. Metaforyce miłosnej i kobiecej towarzyszą jeszcze elementy metaforyki wzięte wprost z dziedzin zdrowia i urody: tak oto „Valentine w maseczce z mułu wygląda na o wiele mniej lat, niż się po niej można spodziewać!”. Pieszczotliwe peryfrazy w odniesieniu do czołgu z II wojny światowej są ciekawym przykładem budowania komizmu w narracji infotainmentowej. Drugim przypadkiem użycia przez dziennikarzy perswazyjnego i nieco bardziej nacechowanego emocjami języka była relacja dotycząca dziewięciomiesięcznego dziecka, które dzięki ofiarności widzów ŁWD mogło przejść operację oka. Trzecim zaś: emocje związane ze złotym medalistą Z. Bródką. Warto jednak zauważyć, że we wszystkich tych sytuacjach użycie perswazyjnego języka było nie tylko uzasadnione, ale wręcz wskazane. Są to jednak sytuacje względnie rzadkie.

Staranne unikanie komentarzy i perswazyjności, neutralny stosunek dziennikarzy do przygotowywanych przez nich obserwacji, profesjonalizm językowy to rozpoznawalne cechy ŁWD. Z jednej strony niesie to za sobą ryzyko braku wyrazistości; ale z drugiej, co ważne, dziennik ten może zdobyć uznanie widzów, którzy znużeni i zirytowani infotainmentem, pogonią za sensacją i wszechobecną tabloidyzacją medialną, szukają programu, który rzetelnie i obiektywnie, bez wzbudzania niepotrzebnych emocji poinformuje ich, co się dzieje w ich regionie. W tym sensie rola ŁWD wydaje się nie do przecenienia w obecnej rzeczywistości medialnej.

Identyfikacja wizualna niemal ściśle koresponduje ze stylem prezentacyjnym tego programu. W czołówce widzowie obserwują obracającą się „szklaną” kulę ziemską, na której zaznaczono mapę Polski, a następnie – na żółto – region łódzki. Potem pojawia się żółty napis ŁÓDZKIE WIADOMOŚCI DNIA. W czołówce dominują barwy: granatowa, błękitna oraz biała (kontury)⁹. Dynamiczna, ale nie agresywna muzyka, nadaje wyrazistości czołówce i sygnalizuje doniosłość informacji, a przy tym wartość. Motyw obracającej się kuli ziemskiej nie jest oryginalny, ale nie pozostawia wątpliwości, z jakim programem widz ma do czynienia.

W studio również dominują odcienie barwy niebieskiej, choć zdecydowanie jaśniejsze w stosunku do czołówki. Jego centralnym elementem jest duży, podświetlony stół o charakterystycznym kształcie i zaokrąglonych krawędziach. Animacja wyświetlana za prezenterem jest dyskretna – jedynym jej wyrazistym elementem jest widoczny na lewo kontur województwa łódzkiego. W wyraźnie

⁹ Analizę kolorów programu ŁWD przeprowadzono na podstawie literatury przedmiotu poświęconej chromatyce. Zob. E. Heller, *Wie die Farben wirken*, Hamburg 1989; J. Gage, *Kolor i kultura. Teoria i znaczenie koloru od antyku do abstrakcji*, przekł. J. Holzman, Universitas, Kraków 2008; S. Popek, *Barwy i psychika: percepcja, ekspresja, projekcja*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 1999; K.E. Foote, *Color in public spaces*, Chicago 1983; T. Brzeziński, B. Michalak, *Kolor i symbol jako wizualne środki emocjonalnego oddziaływania w polityce*, [w:] *Marketing polityczny. W poszukiwaniu strategii wyborczego sukcesu*, red. M. Jeziński, Duet, Toruń 2005.

widoczne poziome pasy (przypominające „panele”) są wpisane ledwo widoczne zarysy okręgów, z obracającymi się z wolna drobnymi, kwadratowymi elementami – również po torze okrężnym. Użycie pastelowych, błękitnych odcieni, niekiedy przechodzących dyskretnie w barwę seledynową, wydaje się w tej sytuacji oczywiste: dla widza jest to zapowiedź merytorycznego, rzeczowego programu pozbawionego zbędnej perswazji. Podobnie stonowany i klasycznie elegancki jest zawsze strój prowadzącej program osoby. W lewej dolnej części ekranu widać na pomarańczowej belce skrót ŁWD, a zaraz pod nim – na krótkiej, granatowej belce – aktualną godzinę odliczaną co do sekundy. Taki wystrój studia sprzyja chłodnej, rzeczowej i obiektywnej narracji, która jest minimalistyczna. Podczas zapowiedzi prezenter-skich nie ma grafik komputerowych. W prawym dolnym rogu pojawia się tłumacz języka migowego, przekładający symultanicznie treść. Jest to duży atut programu, którym nie mogą pochwalić się nierzadko „duże” dzienniki telewizyjne.

Z analizy zawartości i przekazu niewerbalnego wyłania się obraz programu, który w sposób rzeczowy, obiektywny i stonowany przedstawia najważniejsze w skali Łodzi i regionu informacje. Nasuwają się wnioski:

1. ŁWD jest programem poruszającym dość dużo tematów (zazwyczaj w wydaniu mieści się ich od 9 do 11) – szczególny nacisk kładzie się na tematykę społeczno-polityczną i infrastrukturalną. Informacje mają charakter rzeczowy i pragmatyczny; koncentrują się na potrzebach mieszkańców Łodzi i regionu, rzadko mają charakter infotainmentowy, zaś bardzo rzadko metapolityczny.

2. Redaktorzy lubią przyzwyczajać widzów: układ programu i jego charakter jest dość konserwatywny, formuła ściśle przestrzegana (bez odstępstw) w zakresie układu materiałów, gatunków wypowiedzi dziennikarskiej w obrębie wydania dziennika. Relacje (a więc wypowiedzi reporterów na żywo) lub rozmowy w studio należą do rzadkości.

3. W programie niezwykle rzadko zdarzają się odstępstwa od przyjętego stylu dziennikarskiego – informacyjnego. Niekiedy zdarzają się materiały infotainmentowe, w których reporterzy wgrywają offy zredagowane stylem bardziej publicystycznym, z wyraźniej zarysowaną perswazyjnością, humorem, z obecnością wyrazistej metaforyki (materiał o czołgu „Valentine”), ale należą one do rzadkości.

4. Sądząc po układzie materiałów i ich charakterze, ŁWD dobrze wypełnia rolę reprezentowania mieszkańców Łodzi, realizując materiały w oparciu o wydawnictwa przede wszystkim lokalne; w każdym zbadanym wydaniu dziennika pojawiły się materiały z regionu, choć było ich proporcjonalnie mniej.

Reasumując, ŁWD są regionalnym dziennikiem telewizyjnym o tradycyjnym kształcie, zarówno od strony genologicznej, retorycznej, jak i pozawerbalnej. Program jest ewidentnie informacyjny: wszystkie informacje są bardzo wyraźnie oddzielone od komentarzy (których zazwyczaj tam nie ma). Nie wykazuje on cech modnej obecnie w mediach tabloidyzacji czy konwergencji, rozumianej jako nieuzasadnione przenikanie się form wypowiedzi dziennikarskiej. Wszystko to powoduje, że formuła programu wydaje się tradycyjna, wręcz konserwatywna.

Podstawową jego zaletą jest fakt, że tworzący go dziennikarze odznaczają się bezstronnością i rzeczowością, tak rzadką w programach informacyjnych i reporterskich nadawanych obecnie przez ogólnopolskie stacje telewizyjne. „Łódzkie Wiadomości Dnia” są zatem adresowane do widzów, którzy zmęczeni tanią sensacją i stroniczością „dużych” mediów, znajdują rzetelne i sensowne wiadomości ze swojego regionu.

Bibliografia

- Boyd A., *Dziennikarstwo radiowo-telewizyjne. Techniki prowadzenia programów informacyjnych*, przekł. A. Sadza, Wydawnictwo UJ, Kraków 2006.
- Brzeziński T., Michalak B., *Kolor i symbol jako wizualne środki emocjonalnego oddziaływania w polityce*, [w:] *Marketing polityczny. W poszukiwaniu strategii wyborczego sukcesu*, red. M. Jeziński, Duet, Toruń 2005.
- Foot K.E., *Color in public spaces*, Chicago 1983.
- Gage J., *Kolor i kultura. Teoria i znaczenie koloru od antyku do abstrakcji*, przekł. J. Holzman, Universitas, Kraków 2008.
- Grzegorzewski K., *Funkcjonowanie newsów w przekazie telewizyjnym*, „Acta Universitatis Lodziensis. Folia Litteraria Polonica” 2012, nr 3, s. 106–112.
- Grzegorzewski K., *Homo rhetoricus w telewizyjnym dziennikarstwie politycznym (programy z lat 2005–2007)*, Wydawnictwo UŁ, Łódź 2014.
- Heller E., *Wie die Farben wirken*, Hamburg 1989.
- Popek S., *Barwy i psychika: percepcja, ekspresja, projekcja*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 1999.
- Słownik terminologii medialnej*, red. W. Pisarek, Universitas, Kraków 2006.
- Wierzbicka E., Wolański A., Zdunkiewicz-Jedynak D., *Podstawy stylistyki i retoryki*, PWN, Warszawa 2008.

Krzysztof Grzegorzewski

The Form and Quality of a TV News Program on Local Television, Based on “Daily News of Lodz”

(Summary)

The paper contains an analysis of a highly popular regional daily TV news program called “Łódzkie Wiadomości Dnia” (Daily News from Lodz), emitted and produced by channel TVP Łódź. The author carried out precise quantitative and qualitative research based on the programs emitted during one full week. The character of the program proved to be different than that of nationwide and international TV news magazines, and contained more social and practical information for the average viewer (about infrastructure, ordinary people and their problems, cultural events in Łódź and in the surrounding region). The editors try to avoid hard political news and controversies, usually remaining closer to infotainment and politainment. The selection of news and topics benefits the program and results in the high quality of this regional TV news magazine.

Keywords: television, journalism, television news, regional media, journalistic genres.